

ناوچای شيعر، ل «ل نـو ماسا ييد کان»ی پـشـوا کا کـیـدا ... دیار لـ تیف

سـفـر کی مـجازی جوگرافیہ، شیکار کی واہی شیعریانہی
کلتور خوہند و لہو و گگہ و زم زم نہک بہرباس ددرہ دوور کیشوہر،
دستبردن بہ پیشکانی نہریت و سازاندنہی مژوو، قوہبوونہو
بہ ناو ژینگہ و ژیان و خوہوشتمہ میلیہکان، دقہکی کوردی
نفریقینووس، زمانہکی ہوان، پیفی و لہ فرہنگہکی دہرین، لہ
میلہتہکی سادہ ژیانکردووی سرووشتخواز.

لہنو ماسا ییدکاندا؛ نہو گشتہ شیعریہ بان نہتہو ییدہ، کہ خہی
دکاتہ ہہ ناوی ہاننیہتدا، پہیہو لہ شہوازکی نا لاسایکہروہ و
خوودکاری تازہ داہہنراو، جرہک لہ فہم خہی بہیان دکات لہ چہشنی
پہراوہزی شیعریہ، کہ نہم ہاوکات نوہکاریہکی سہربارخراوی
وژہیہ.

نہم دقہ بزہوہ درامیہ؛ لہ تہنیشتمہ چوون بہ ناوکی
ماسا ییدکانہو، ہخندہیہکی توندہ لہ سہرمایہداریہ و شہوہ ژینی
نہستایہ و ہاوکات کہمینہیہک دہہ بہ زمانہکی گپ، توانجدہر و
قامچی و شہن!

دووزنہی ناونیشان لہم دقہی واہایہدا، چینہ ہوداویہ و
گگہانہوخوازیہ، نہم شہترزہ مانشتہکی نوہسازہ بہپہی مامہہہی
ہخندہ.

چہمکی ہوانین،

لہ «منم، دیدہوانی گوہ دکہم»ی پہشہوا کا کہیـدا.

نہی گوہ: تہ موحیہتیت،

چہن دہم دہت ہحت بکہشم؛

سہرت لہ لاشہ جیہ بکہمہوہ و

بتکہمہ قوربانہی خہم... بہ یارکہم.

نیزنم بدہ نہی گوہ...

بہ خاکہوہ بتگوہزمہوہ بہ لای یارکہم.

تا ببینہت...

دہستہکم، بہ قہدتہوہ بہت و

دککہکانیشتم بہ پہنجہکانما بچن و خوہناوی بہت.

دستکیشم، له ژر ځوگوشی نه و خاکتو بڼه.
 تا تېگات یارم که تښ موحببتیت.
 ئیزم بد ئی گو...
 دید و انیت بکم و نه هم کمس له دژت بجنگت،
 تا ئوسا تهی تهمن یخه دگرهت؛
 تا خودا، پلانی مړگت به دکهشهت.

★

نم که کی چام شیعریه کی کتبه کیم، گشه و سخته ری نیگای
 هه نجاوی ناو و بیر کی با به تی چمکه هزریه کی شاعیر.
 له خا و پشکین و ژبیه که دست په دکات، واژ ی گو و
 گوزار یکه، هه ندی جوا یز دنته گه، له ووه که به که و
 تپه اندن و دستکاریه کان و دنیا بینین دته ئارا و به چوونه کی
 نو سربار دخرهت. واتم نم وانگ یه کی تر به چمکه گو؛ گو
 جار که ته سوهوفانه و جار کیش ژینگه دستانه و نه وجاریش مړه دستانه
 مژار دکرهت.

گو چتر یار نی له ردا و یاریش چتر نه و گو نیه وک به رتر
 له دد بیاتی کلاسیک و شالیزم و هتد... ناماده ی، به کوو یار
 پاژ ته ووه که و گویش نا قووربانیکراو؛ به یار نیه که س قووربانی
 نه ویتربکه. شاعیر هزرم ندانه ته ووه له سار گو دگره، دلاقه یه کی
 تر له وانین سه رخانه دکات.

نفسووس دخوازهت له ووهی ژبه که هزان به بوو ته کوشتیا ری
 چه نه رگز که و به ځکه زی هه مبه ری بردوو، دواتر له دانپه دانگه ی
 شاعریدا، سروودی له خه شوون و پاقریوون دته ووه، ته ناته داوای
 په نجه کرتاندنی خه له هه مبه ر تاوانه کی دکات!

نم گو په رستیه ته سوهوفانه و جیهانی، خه مخه ری سرووشت و
 ناچه اییه ته خه مړه دکات. به ځکه زی ناو نیشان، له ئاسته کی هم
 جوان، له گه نه ووه شدا ته سازیه کی نو و بارگاویکراو به هه ندی
 ئاراسته کراوی هزریه - عیرفانی.

د به نه ووهش بوتره، که جوانتر و ئابووریتربوو ناو نیشانی «منم
 دید وانی گو دکه م» به «منم دید وانی گو» بهاتبا؛ چونکه
 ئابووریوون له دد بیات و زمانه وانیدا که که ن.

دیار له تیف